

LA VEU JOVE

Revista de l'Institut Campclar

Número 26

Gener de 2012

ESTUDIAR PER CONÈIXER,
SABER, COMPRENDRE

Alumnes de plàstica

La Veu Jove

Revista de l'Institut Campclar

EDITA

Departament de Llengua catalana i literatura

DIRECCIÓ

Jordi Tiñena

REDACCIÓ

Miriam Báez de Aguilar
Jesús Mª Borralló
Hayat Bouazama
Nasima Chig
Sergi Ramos
Naomi Silva

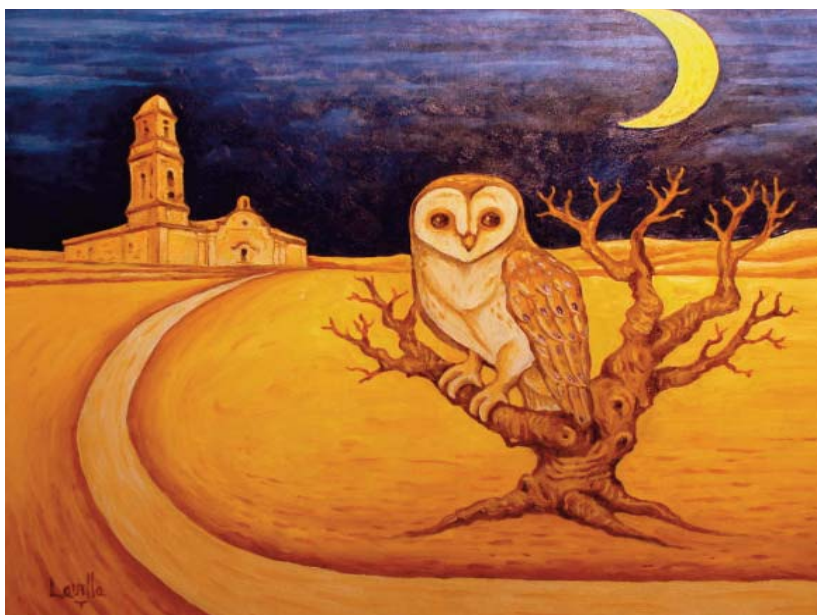
laveujove@hotmail.com
<http://usuaris.tinet.cat/veujove>

COL·LABOREN

Carlos de las Heras
Montserrat Esporrín
Isabel García
Josep Lavilla
Maricarmen López
Marina Vázquez

Josep Lavilla (anys 70). Pintura acrílica. Les fases de la lluna

Josep Lavilla (anys 70). Pintura acrílica. Camp de batalla

SUMARI

LA NOTÍCIA

Estudiar per saber, conèixer, comprendre
Pgs. 3

REPORTATGE

Museus per descobrir: El Museu Bíblic de Tarragona
Pg. 4

LES FESTES DE SANTA TECLA

El Ball de Dames i Vells
Pgs. 5

TRADICIONS POPULARS.

Els castells
Pg. 6 i 7

TRADICIONS NADALENQUES

El cant de la Sibila
Pg. 8

CULTURES

Any nou?
Pg. 9

ENTREVISTA

Parlem amb Magí Aloguín
Pg. 10-11

XARXES SOCIALS

Facebook, Twitter, Tuenti, Youtube, Fotolog... A connectar-se!
Pg. 12

CONSULTAR A INTERNET

Wikipedia. Una enciclopèdia col·laborativa
Pg. 13

SORTIM

Castanyada i teatre
Tindrem granges de dinosaures?
Pg. 14-15

MÚSICA

Concert de Nadal
Pg. 16

MEDI AMBIENT

Cotxes elèctrics i híbrids
Pg. 17

EL TEMA

Mirar la Televisió
Pg. 18-19

LA CONTRA

Què fan els nostres exalumnes.
Jaume Pedascoll
Pg. 20

Excel·lents

Estudiar per conèixer, per saber, per comprendre. És per això que hem d'estudiar, perquè saber, conèixer i comprendre ens fa millors, tant en l'aspecte personal com professional, i fer-ho tan bé com puguem.

Avui dediquem la notícia a quatre noies que el curs passat van acabar els estudis a l'Institut amb molt bons resultats. **Les quatre van treure un excel·lent de mitjana al batxillerat i de nota d'accés a la Universitat a les PAU.** Elles, dues del batxillerat científic i dues de l'humanístic, són l'exemple d'aquesta voluntat de conèixer, saber i comprendre, i testimoni que l'esforç sempre té sentit.

Anna Singla

Helena Singla

Gloria Carcelero

Laura Plaza.

L'Anna estudia el Grau d'Anglès a la URV, l'Helena, el Cicle Superior de Gràfica Publicitària a l'Escola d'Art i Disseny de Tarragona, i la Gloria i la Laura, Medicina, també a la URV.

Les quatre afirmen que si bé les notes de l'institut les tenien més controlades, les de les PAU les esperaven amb incertesa i coincideixen que l'esforç queda sobradament compensat amb els resultats. Estan molt contentes amb els estudis superiors que han elegit, tot i que els demana esforç i dedicació, s'hi han adaptat bé i creuen que hi han arribat ben preparades des de l'institut, malgrat que, amb excepció de l'Helena, han notat molt el canvi: nous professors, nous companys, noves matèries, nova organització docent...

Anna Singla:

Sí que representa un esforç, però depèn de l'humor amb què es prengui sembla més gran o menor. De totes maneres el que compta al final és que obtinguis els resultats que vols i, si és així, aleshores ha valgut la pena. Definitivament, no hi ha res millor que sentir que has aconseguit la meta que et proposaves i per la qual treballaves. L'esforç només l'has de viure un cop però el resultat et pot acompanyar per sempre.

Helena Singla:

Si un sap el que li agrada i el que vol estudiar i se sent motivat per aprendre, estudiar sembla més fàcil i a més és més gratificant, per això crec que tots hauríem d'intentar estudiar allò que realment ens apassiona.

Demana temps i esforç sobretot pels treballs; si esperes bons resultats i si vols millorar, cal practicar provant i refent. Però encara em deixa bastant temps per dedicar a altres activitats.

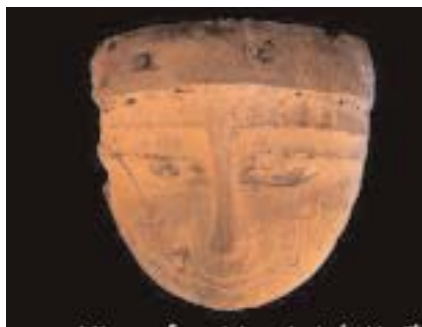
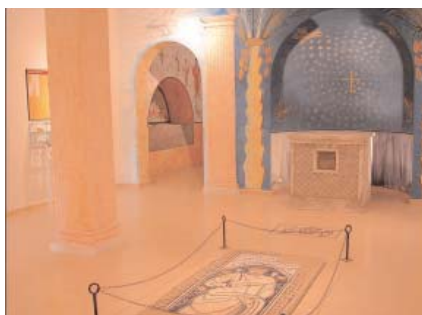
Gloria Carcelero:

Un consell als que vulguin fer una carrera: aprofiteu el Batxillerat, aprofiteu per a estudiar i entendre tot el que pugueu, ja que molta matèria del Batxillerat és la mateixa o més completa encara que la que es fa en el primer any de carrera en algunes assignatures. En el cas de Medicina s'ha d'aprofitar bé la Física, i de Química no caldrà que patiu ja que gràcies a la professora Fortuny tindreu unes bases realment bones.

Laura Plaza:

Si ets constant treballant i estudies per donar el màxim de tu, normalment les notes són les que esperes. Suposa un bon esforç, però si tens les idees clares i treballes des del primer dia a poc a poc no es fa gens dur. Estic molt contenta d'haver fet el batxillerat a l'IES Campclar perquè crec que vaig assolir un bon nivell i en part ha ajudat a aconseguir el meu objectiu, que era entrar a Medicina. M'emporto molts bons records.

Museu Bíblic de Tarragona

El Museu Bíblic tarragoní es troba emplaçat a la Casa dels Concilis, al costat de la Catedral. El visitant pot gaudir d'una rica col·lecció de materials arqueològics, literaris, artístics i didàctics.

El Museu Bíblic Tarraconense va ser fundat a les dependències del Seminari de Tarragona l'any 1930 per Josep Vallès, canonge lectoral de la catedral de Tarragona. A partir dels seus viatges a Terra Santa i a altres països del Pròxim Orient va adquirir peces arqueològiques, mapes, reproduccions i objectes de culte que tenien relació amb el món de la Bíblia. La seva creació s'emmarcava dins d'una línia d'església catalana que potenciava aquest tipus d'iniciatives i que ja tenia uns referents en els models del Museu Bíblic de Montserrat o el de Vic, entre altres. Aquesta iniciativa va servir per a la formació científica d'aquells que cursaven estudis eclesiàstics, de notòria atracció per als erudits en aquest camp i per satisfer la curiositat del públic en general. Al Museu s'exposaven peces d'un gran valor com els còdexs de la «Vulgata Tarraconense» del segle XIII, entre els quals destacaven els procedents del monestir de Scala Dei, donats per l'arquebisbe Joan d'Aragó. També d'aquest monestir es conservava la Bíblia Sacra, en dos volums, realitzada cap a l'any 1300 en un taller català. Avui dia, aquests elements són custodiats al Museu Diocesà de Tarragona. L'emplaçament del museu Bíblic, proper al nostre barri jueu, el converteix en instrument útil per a la iniciació a la història del judaisme i el cristianisme i centre per a la interpretació de la cultura hebrea. Les noves instal·lacions van ser inaugurades el dia 10 d'abril de 2006 per l'arquebisbe de Tarragona, Dr. Jaume Pujol. El museu té com a objectiu bàsic ser un instrument pedagògic que ajudi el públic a contextualitzar històricament i culturalment les Sagrades Escripures i fer descobrir la influència que la Bíblia

ha exercit sobre la cultura i el pensament universal i en particular sobre la nostra realitat com a poble occidental. Intenta arribar a aquests objectius a partir d'una concepció multidisciplinària en el qual es presenten els següents continguts sobre el món bíblic: geografia, entorn natural, història i arqueologia, numismàtica, història literària, culte i manifestacions artístiques. Finalment pretén ser un instrument útil al servei del diàleg interreligiós i de la interculturalitat.

Continguts del Museu Bíblic Tarraconense.

- Introducció al fenomen religiós i a la definició i sentit de la Bíblia.
- El marc geogràfic del món bíblic.
- La cultura material en la història de la Bíblia i la seva influència sobre la cultura occidental.
- Les expressions religioses i el culte a la Bíblia.
- El procés de transmissió literari dels escrits bíblics. Des de les tradicions orals a la Bíblia en CD.
- Interpretació bíblica i tolerància

Les seves sales.

- Sala de formació i transmissió de les Sagrades Escripures.
- Sala de geografia de Terra Santa.
- Sala de la Prehistòria a l'Èxode del Poble de Déu.
- Sala de la "conquesta de Canaan" a l'època dels Macabeus.
- Sala de la dominació romana.
- Sala d'expansió del Cristianisme.

Nasima Chig

El ball de Dames i vells

Els orígens.

El Naixement de Dames i Vells està lligat a la popularització del Corpus i a la celebració de Sta. Tecla, a partir del S. XV, en què s'introdueixen accions dramàtiques a les festes i sorgeixen els balls parlats.

La primera referència al ball de Dames i Vells la trobem a l'Arxiu històric de Tarragona, és de l'any 1514 i ens diu que consta de 16 personatges i participa en el seguici. Tenim també referències al Ball dels Vells, vinculat als gremis, del 1556 i 1557 i del 1604. I el 1664 es diu explícitament que tots els integrants són homes. Els personatges del Batlle i del Rector s'incorporen al s. XVIII. I el 1695 ja figura com a Ball de Dames i Vells. Sota el regnat de Carles III es van prohibir els balls i entremesos. El 1813, desapareixen el monopolis gremials i els balls del seguici passen a mans de particulars, això donà un nou aire i em-

penta a les festes Tarragonines. El 1818 el componien: 5 Vells, 5 Dames, Sr. Batlle, Sr. Rector, 2 Dimonis i Músics: flauta, violí, bombo. El que toca el bombo és Peron ("toca Peron") i marca els canvis de parelles, l'inici dels balls, etc.

El 1886 la premsa arraconà els Balls ("poco dignos de una capital de provincia") per ser una imatge del passat rural i fins al 1922-23 no tornarà a sortir, tan sols el 1908, de forma esporàdica.

Dames i Vells avui.

El ball es va recuperar de forma definitiva el 1981 gràcies a la Colla Sardanista "Joventut Tarragonina". I Josep Mª Salvadó i Oriol Grau són dos dels responsables que hagi arribat als nostres dies amb gran vigència, gràcies també a l'Ajuntament, interes-

sat a recuperar la tradició del seguici Tarragoní. Oriol Grau, si bé d'una forma col·legiada, és l'encarregat de la composició final del text i de l'apartat interpretatiu del ball. El text és sempre satíric, força col·loquial, groller i amb moltes al·lusions sexuals, i és interpretat exclusivament per homes. Actualment està format per: 2 Dimonis, 4 Vells, 4 Dames, 3 Autoritats (Sr. Batlle, Sr. Rector, Guàrdia Civil (Blasques)) i els músics. El Guàrdia Civil s'hi incorporà el 1889, com a representant de l'estament militar, i el 1990 es creà un cos de seguretat: "La Catalana", per separar el ball del

nombrós públic. Són les úniques dones del Ball de Dames i Vells. L'únic que perpetua el nom és el Guàrdia Civil (Blasques). En l'apartat musical, a més dels instruments originals (bombo, violins, flautes, violes...), s'hi han afegit d'altres: tabal, banjo, acordió, etc.... Des de fa uns anys el grup tarragoní Trono Villegas s'ha fet càrrec de concretar una plantilla estable d'actors i, sota la supervisió d'Oriol Grau, donar un caire actoral al Ball. Dames i Vell surt la Vigília i el dia de Sta. Tecla (22- 23 de setembre) amb actuacions per diferents llocs de Tarragona. També participa en la processó del Braç de Sta. Tecla. És, per a molts Tarragonins, una de les parts més esperades de la Festa Major. I nosaltres afegim: I que ho sigui per molts anys! TOCA PERON!

Sergi Ramos

Els castells

Els Castells són les torres humanes que es construeixen tradicionalment, des de fa més de dos-cents anys (se'n troben referències ja al segle XVIII), al Camp de Tarragona, i després es van estendre per tot Catalunya. Especialment a partir del anys 80.

Un casteller és una persona que forma part d'una colla castellera en què intervenen desenes o centenars de persones amb l'objectiu d'aixecar diferents construccions humanes, sense cap ajuda mecànica, de diversa complexitat i que han arribat a tenir fins a deu pisos d'alçada. Des del 16 de novembre de 2010 els castells són reconeguts per la UNESCO com a Patrimoni Cultural Immaterial de la Humanitat

La Coordinadora de colles castelleres de Catalunya agrupa unes 60 colles.

Vestuari

El vestit dels castellers consta d'una camisa (de color divers segons la colla) amb el seu escut, pantaló blanc prou resistent per aguantar l'estrebada d'una persona pujant sense trencar-se, faixa negra ben llarga i ampla al voltant del cos a l'alçada del ronyons, que serveix com un dels punts de recolzament perquè els castellers puguin fer les manobres de pujada i baixada del castell, i un mocador molt llarg, de forma triangular i de color vermell amb punts blancs igual per a totes les colles, que originalment servia per cobrir-se el cap però que amb el temps ha anat adoptant d'altres funcions, a més de l'original i la purament ornamental. Des de fa alguns anys la canalla dels pisos superiors du casc de seguretat, tant en assaig com en plaça. I els castellers que estan al tronc, folre i manilles van descalços, però els membres que componen la pinya van calçats.

Parts dels castells:

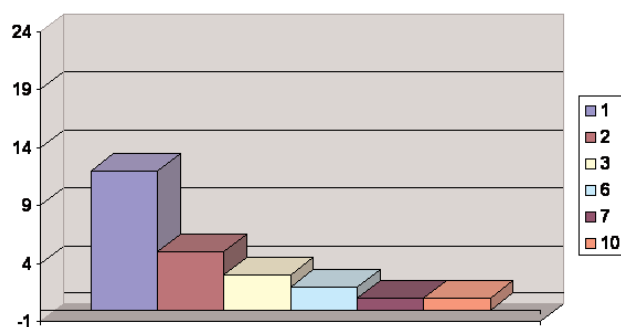
- *Pinya*: és la base del castell. És on es troba el gruix de persones que donen suport al castell. Segons on es posin poden ser: baix, contrafort, primera mà, segona mà (i successives), lateral, vent, agulla, crossa, o formar part dels diferents cordons concèntrics de reforç i protecció, que tenen la doble funció d'assegurar el tronc i de fer de coixí humà per esmortir els impactes en cas de caiguda.
- *Tronc*: és la part visible del castell, formada pels pisos compresos des dels baixos fins al pis immediatament anterior al de dosos (segons, terços, quarts, etc.).
- *Pom de dalt*: són els tres darrers pisos del castell i sempre tenen la mateixa composició, independentment del castell. De baix a dalt, els dosos, format per dues persones, l'acotxador i per últim l'enxaneta.
- *Folre*: se situa a sobre de la pinya, que en aquest cas es diu *soca*, i té gairebé la mateixa forma que una pinya de castell sense folre. S'utilitza per a subjectar els terços i ajudar els segons en castells de més dificultat. Per exemple: el 3 de 9 amb folre.
- *Manilles*: són els castellers situats sobre el folre, al nivell dels terços, i que ajuden a subjectar als quarts en castells de gran dificultat. Per exemple: el 2 de 9 amb folre i manilles.
- *Puntals*: són els castellers situats sobre les manilles, al nivell de quarts en castells de gamma extra. Per exemple, el pilar de 9 amb folre, manilles i puntals (mai realitzat encara)

Sergi Ramos

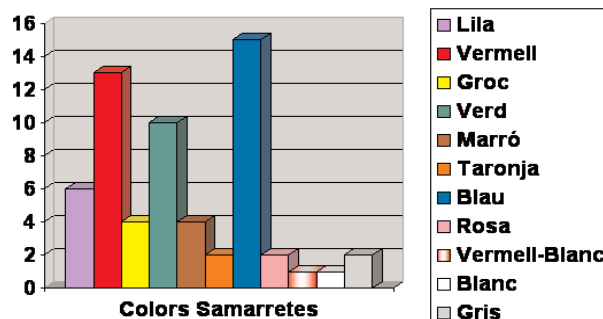

Castell fent llenya

El color més utilitzat per les colles castelleres és el blau, que l'utilitzen 15 colles; el segueix de ben a prop el vermell, que es utilitza per 13 colles; un altre color molt utilitzat és el verd, que el vesteixen 10 colles; després trobem el lila, que es dut per 6 colles; els colors marró i groc són vestits per 4 colles cadascun; el rosa i el gris l'utilitzen dues colles cadascun i, per acabar, el blanc i el vermell-blanc es utilitza per 1 colla cadascun.

El nombre de colles castelleres per comarques és el següent : Al Barcelonès n'hi ha 10; al Tarragonès en trobem 7; amb 6 colles hi trobem el Baix Llobregat i el Vallès Occidental; tenen 3 colles a la comarca l'Alt Penedès, el Garraf i el Vallès Oriental; amb 2 colles a la comarca trobem l'Alt Camp, el Bages, el Baix Camp, el Baix Penedès, Mallorca i Osona; i amb una colla trobem les comarques de l'Alt Empordà, l'Anoia, la Conca de Barberà, el Gironès, la Garrotxa, el Maresme, el Rosselló, la Segarra, el Segrià i el Solsonès.

Les colles castelleres de Tarragona

Els **Xiquets de Tarragona**, coneguts popularment com els *matalassers*, per la camisa, són la colla castellera més veterana de la ciutat de Tarragona. Va ser fundada el setembre del 1970, durant les festes de Santa Tecla, i fou creada a partir de la fusió de les dues colles tarragonines del moment, la Colla Vella de Tarragona i la Colla Nova de Sant Magí, han descarregat el 5 de 8, el 3 de 9 i el 4 de 9 amb folre. Vesteixen una camisa blanca ratllada en roig.

La **Colla Jove Xiquets de Tarragona** es va crear l'any 1979. El color de la seva camisa és el morat. Just al final de la dècada dels 70, un conjunt de joves, assidus al popular Motoclub, amb ganes de recuperar les tradicions de la ciutat i desencisats de l'ambient i dels resultats castellers que hi havia a la ciutat, van decidir crear una nova colla castellera. Finalment, el 4 de novembre de 1979 la colla va fer la seva primera actuació sense camisa ni nom oficials a Cornudella de Montsant. Han descarregat el 5 de vuit, el 3 de 9 i el 4 de 9 amb folre. I han carregat el 5 de 9 amb folre per Santa Tecla de 2011.

Els **Xiquets del Serrallo** són una colla castellera del barri tarragoní del Serrallo fundada l'any 1988, apadrinada per les altres dues colles que en aquell moment hi havia a la ciutat, els Xiquets de Tarragona i la Colla Jove Xiquets de Tarragona. Vestits amb camisa blau fosc, durant la primera temporada, la de 1989, van descarregar el 4 de 7, el 3 de 7 i el pilar de 5. Posteriorment han descarregat altres castells de 7 i han carregat el 4 de 8.

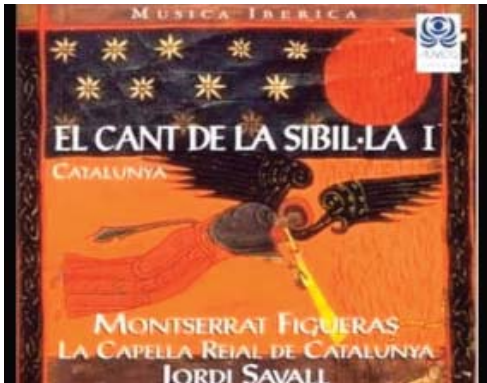

La **Colla Casteller de Sant Pere i Sant Pau** és una colla castellera del barri tarragoní de Sant Pere i Sant Pau fundada l'any 1990. El mes de novembre d'aquest any van fer els primers castells amb roba de carrer, i per la diada de Sant Jordi de 1991 es van presentar oficialment a la ciutat de Tarragona, amb camisa verda.

La colla es va anar movent per la gamma dels castells de set pisos fins que l'any 1995 van aconseguir carregar el 4 de 8, al cinquè aniversari de la colla. Els anys següents no han aconseguit superar la fita de 1995 i s'han mantingut en la gamma de castells de set.

Hayat Bouazama

El cant de la Sibil·la

El Cant de la Sibil·la és un drama litúrgic i cant gregorià interpretat per veus blanques (nens o dones), de gran difusió a l'edat mitjana al sud d'Europa. Fou prohibit després del Concili de Trento (1545-1563), tot i que s'ha pogut seguir representant durant les *Matines*, la missa de la nit de Nadal, a totes les esglésies de Mallorca i a l'Alguer, de manera pràcticament ininterrompuda. Darreament, i després de segles sense representar-se, s'ha anat recuperant també en moltes esglésies de Catalunya i del País Valencià, com a Santa Maria del Mar (des del 1948), la Catedral de Barcelona (des del 2009), Ontinyent, Gandia, catedral de la Seu d'Urgell (aquest any 2011) o Xeraco. També a l'església de Santa Maria de Maó (Menorca) s'ha recuperat seguint la versió d'un manuscrit del segle XVIII, moment en el qual es deixà d'interpretar per la promulgació del bisbat de Menorca.

El tema de la lletra és una profecia sobre la fi del món i inicialment es cantava en llatí, però des del segle XIII es documenten versions en català, per la qual cosa es tracta d'una de les primeres expressions poètiques en aquesta llengua. No es van traduir, però, directament del text llatí sinó que provenen totes d'una versió-adaptació d'origen provençal, el que demostraria la gran popularitat i difusió que assolí aquest cant. Entre els texts catalans procedents d'aquest tronc comú occità hi ha un còdex del segle XIV, conservat a l'Arxiu Diocesà de Mallorca, que es va trobar el 1908 al monestir de la Concepció i que procedia del convent de Santa Magdalena. La transmissió oral i la manca de manuscrits ha fet que al llarg dels segles els texts més antics en llengua vulgar hagin sofert moltes modificacions i hagin donat lloc a moltes versions.

Es té notícia de la seva interpretació durant l'edat mitjana també a Tarragona, on es conserven fragments del text. A més, n'existeixen versions en llatí i provençal.

CANT DE LA SIBIL·LA de Mallorca.

Lo jorn del Judici parrà qui haurà fet servici.

Jesucrist, Rei universal, home i ver Déu eternal, del cel vindrà per a jutjar i a cada u lo just darà.

Gran foc del cel davallarà; mars, fonts i rius, tot cremarà. Daran los peixos horribles crits perdent los seus naturals delits.

Ans del Judici l'Anticrist vindrà i a tot lo món turment darà, i se farà com Déu servir, i qui no el crega farà morir.

Lo seu regnat serà molt breu; en aquell temps sots poder seu moriran màrtirs tots a un lloc aquells dos sants, Elies i Enoc.

Lo sol perdrà sa claredat mostrant-se fosc i entelat, la lluna no darà claror i tot lo món serà trist.

Als mals dirà molt agraument: — Anau, maleits, en el turment! Anau-vos-ne en el foc etern amb vòstron príncep de l'infern!

Als bons dirà:—Fills meus, veniu! Benaventurats posseïu el regne que us he aparellat des que lo món va ésser creat!

Oh humil Verge! Vós qui heu parit Jesús Infant aquesta nit, a vòstron Fill vullau pregar que de l'infern vulla'ns lliurar!

Lo jorn del Judici parrà qui haurà fet servici.

La sibil·la (Σίβυλλα), és un personatge de la mitologia grega i romana. Les sibil·les exercien de pitonisses en el món antic i els seus llibres profètics eren consultats per a conèixer el futur.

E.R.

Any Nou?

Al món hi ha més de 40 calendaris diferents, depenent de la cultura o la religió. Per exemple, segons el calendari gregorià, que és el que seguim a Catalunya, l'any comença l'1 de gener i acabem d'estrenar el 2012. En canvi, als països de religió musulmana, l'Any Nou se celebra cap al febrer. Per als jueus, és al setembre. I a l'octubre comença l'any per a la majoria d'habitants de l'Índia i els xinesos van estrenar l'any del conill el passat mes de febrer. I no tan sols ells. També ho han fet altres països asiàtics, com Mongòlia, el Nepal, Corea, el Japó o el Vietnam. Hi ha també un calendari armeni o un de persa, entre altres.

Calendari Gregorià, calendari cristià

El calendari gregorià és el calendari establert pel papa Gregori XIII, vigent des de 1582, i prové del calendari julià. Aquest calendari solar és el que utilitzem nosaltres i consta de 7 mesos de 31 dies (gener, març, maig, juliol, agost, octubre i desembre), 4 de 30 dies (abril, juny, setembre i novembre) i un (el febrer) que en té 28 en els anys comuns i 29 en els de traspàs. En la majoria dels països cristians, la setmana comença dilluns, ja que el dia de descans del Senyor (Dominus) és el diumenge, el setè. Als països anglosaxons, probablement per influx de la religió jueva, el descans de la qual és dissabte, es considera que el primer dia de la setmana és el diumenge, costum que s'ha estès a alguns altres països.

Calendari musulmà, islàmic o calendari de l'Hègira

És el calendari utilitzat en el món musulmà (a vegades en paral·lel amb el calendari gregorià) que determina les dates assenyalades de la religió islàmica. Es va iniciar arran de l'esdeveniment anomenat Hègira, la fugida del profeta Muhàmmad cap a Medina on es va crear la primera comunitat de creients (*umma*) de la nova religió, i que tingué lloc l'any 622 de l'era cristiana.

És tracta d'un calendari lunar. Es basa en cicles lunars de 30 anys (360 llunacions, de tradició sumèria). Els 30 anys del cicle es divideixen en 19 anys de 354 dies i 11 anys de 355 dies. Cada 33 anys musulmans equivalen a 32 anys cristians. L'any musulmà es compon de 12 mesos de 30 o 29 dies. El dia festiu de descans és el divendres.

Calendari hebreu o calendari jueu

És un calendari lunisolar, és a dir, que es basa tant en el cicle de la Terra al voltant de Sol (any), com en el de la Lluna al voltant de la Terra (mes). La versió actual, per la qual es regeixen les festivitats jueves, no fou aplicada com a mínim, fins al segle XI. En la seva concepció complexa, tant solar com lunar, el calendari hebreu s'assembla al Calendari xinès, sense que es tingui constància de cap influència de l'un sobre l'altre. La duració dels mesos hebreus oscil·la entre els 29 i els 30 dies, amb setmanes de set dies, el qual, segons alguns autors, pot ser l'origen de la setmana en el calendari civil actual. El dia festiu de descans és el dissabte.

Calendari xinès

És lunisolar. Avui dia a la Xina s'utilitza el calendari gregorià, però encara s'utilitza el xinès per a marcar vacances tradicionals (com l'Any Nou xinès o el festival Duan Wu). El calendari xinès es divideix en sis mesos de 29 dies i sis mesos de 30. Cada any correspon a un animal diferent. N'hi ha dotze: la rata, la mula, el tigre, el conill, el drac, la serp, el cavall, la cabra, el mico, el gall, el gos i el porc. Diu la llegenda que, fa milers d'anys, el savi i filòsof Buda, quan estava a punt de morir, va fer una crida a tots els animals de la terra perquè l'anessin a acomiadar. Però només se n'hi van presentar dotze i Buda els va recompensar donant el nom de cada un d'aquests animals a un any. Aquet és l'any del conill.

E.R.

PARLEM AMB MAGÍ ALOGUÍN

Un professor d'Història de l'Art que fa de Director.

Director de l'Institut Campclar, fa 26 anys que és al centre

Què i on vas estudiar ?

Vaig estudiar a Tarragona. En principi volia fer Història. Durant la carrera, però, vaig descobrir la Història de l'Art i la Geografia Física, que no tenen res a veure, però que m'agradaven molt.

Quan vas haver de triar la teva carrera ho vas tenir clar? Per què?

Sí, tenia molt clar que vlia fer Història.

Des de quin any portes a l'Institut Campclar?

Des del curs 1988-89

Quants anys portes sent director de l'Institut?

Des del curs 2004-5

Per què vas voler ser director de l'Institut?

M'apassiona la idea de participar en l'organització del centre.

Creus que has aconseguit allò que volies?

Si un aconsegueix "allò que volia", acaba avorint-se molt. Hem d'estar sempre actius, mirar de cara el futur i preveure què ens pot dur de bo i de dolent, i veure la manera d'aprofitar-se'n. Una lleugera insatisfacció encoratja molt més que sentir-se satisfet del tot.

Què es el millor i què el pitjor de ser director?

El millor de tot és el contacte amb les persones: professors, alumnes, pares. Descobreixes valors, mèrits i qualitats insospitades, resulta molt estimulant. No sabia dir-te, però, què és el "pitjor", cada dia pots trobar-te amb situacions molt complicades. I dic "cada dia", festius i vacances incloses.

Per què vas decidir fer-te professor d'Història de l'Art ?

Una mica de rebot: El 1989 va marxar la professora que feia la Història de l'Art a l'Institut. Els meus companys de seminari van proposar de fer-me'n càrrec jo. Com que l'art sempre m'havia agradat molt, vaig acceptar encantat. I encara segueixo, i que duri!

Com passes el teu temps lliure?

Com puc! De fet, no en tinc pas gaire. I m'agrada tastar una mica de tot. M'agrada la platja a l'estiu, o anar al cine amb els meus fills tot l'any. També m'agrada la jardineria: saps que a l'Institut tenim més de 200 arbres? I que alguns d'ells són exemplars únics a Tarragona?

Sabem que tens una gran afició als ferrocarrils. Per què t'interessa tant el tema dels trens? Pertany a algun club d'aficionats? També en fas maquetes i circuits?

Vaig criar-me a la Plaça dels Carros! Tinc el vapor i l'aigua salada dins la sang! Soc de l'Associació d'Amics del FC de Reus i d'una associació de Móra la Nova (AAPFI), uns freakys disposats a restaurar i fer córrer qualsevol cosa que vagi damunt rails, m'encanten!

No, no faig maquetes. En tinc una de l'adolescència, però a mí m'agrada el tren real. El gros, el de veritat. I si pot ser, milor una mica "vintage".

Sabem que vas al gimnàs cada dia, des de quan seixes algun programa d'entrenament o mantens alguna dieta?

Sí, soc una rata de gimnàs, costum que no he interromput des que tenia 23 anys. Malauradament, no sempre he entrenat amb prou intensitat, amb prou serietat. Ara, faig el que puc. I sí, segueixo un entrenament planificat i una dieta també. Sincerament, ho recomanaria a tothom.

Si no haguessis sigut professor, què hauries volgut fer?

Ostres! Ni idea, no se m'acut poder ser una altra cosa. Quasi que no me'n recordo de quan. No pensava ser professor. En altres paraules, desterrada la possibilitat de ser bomber, maquinista de tren o capità de barco, que eren els oficis que de petit em motivaven més, sempre vaig voler dedicar-me a fer classes.

Ara, després de tants anys en el món de l'ensenyança, penses que ha canviat molt l'actitud dels alumnes a l'hora de posar-se a estudiar?

Els alumnes són com sempre: joves. Han canviat les circumstàncies socials, ha vingut població de fora, persones que abans no duïen els nois a l'escola, i ara ho han de fer, etc. Cal anar aplicant

un model educatiu que passi de les bones paraules als resultats reals i també una tasca que estimuli algunes famílies en la col.laboració amb l'educació, que no vegi l'institut com una molèstia, sinó com una oportunitat.

Vols afegir una alguna cosa més?

Encantat d'haver-hos pogut ajudar, i enhorabona per col.laborar amb el centre en una cosa tan bonica com és fer una revista. Endavant.

Miriam Báez

Facebook, Twitter, Tuenti, Youtube, Fotolog... A connectar-se!

Per què la guerra contra les xarxes socials?

A hores d'ara n'hi ha tantes i els joves, i no tan joves, en fan un ús tan intensiu que no té sentit ignorar-les i encara menys limitar-ne l'ús.

Segons el bloguer Jordi Jubany, les xarxes socials existeixen sempre que vivim en comunitat. En formen part les amistats, la família, les persones de la feina, el veïnat... Però ara ens trobem en un moment en què s'estan expandint els serveis de xarxes socials digitals, la majoria dels quals són privades. Depenent del seu ús es poden tenir experiències només lúdiques o d'altres més interessants des d'un punt de vista personal, educatiu, social i professional. Els serveis de xarxes socials permeten connectar-se a qualsevol hora amb persones d'arreu del món. Possibiliten crear grups d'aprenentatge entre iguals i d'interessos professionals. Qui les sàpiga utilitzar al seu favor tindrà avantatge en la cerca d'informació la gestió del coneixement i a l'hora de compartir idees i experiències amb persones afins en una societat canviant. Es poden educar aquestes competències? Es poden i s'han d'educar.

Fins i tot la Generalitat en fa ús:

El 012 a Twitter

Meteocat TV

Mossos d'Esquadra a Facebook

Per què utilitzem Facebook i Tuenti?

Facebook i Tuenti, són dues de les anomenades xarxes socials que estan esdevenint un fenomen molt important per als joves en la nostra societat. Gran

part de la població mundial utilitza alguna xarxa social. Les raons per les quals la gent les utilitza moltes vegades són per conèixer gent nova i per estar comunicats amb els amics. Aquestes xarxes socials també s'utilitzen com a mètode per a perdre la vergonya, i això fa que la gent expressi els seus sentiments sense por. Però de vegades, s'utilitza com una arma de destrucció moral. Hi ha gent que les aprofita per causar danys psicològics a una altra persona.

Facebook:

Facebook és una xarxa social creada l'any 2004 per Mark Zuckerberg. Inicialment estava pensada per connectar els alumnes de la Universitat de Harvard, però poc a poc es va anar expandint i ara mateix es utilitza per més de 400 milions d'usuaris.

Facebook és utilitzat per no saltres per comunicar-se amb els amics. També es pot fer servir com a eina per guardar les fotografies, ja que a Facebook no s'esborren les imatges. Però Facebook no només serveix per fer noves amistats i per estar connectat amb els amics, també pot servir per convocar vagues i manifestacions, com ja va passar amb el famós 15M.

Tuenti:

Tuenti va ser creat l'any 2006 per Zaryn Dentzel. Inicialment també va ser creat per comunicar universitaris i alguns amics, però després, a causa del seu èxit, es va obrir per a tota la població. Tuenti està més enfocat per a l'ús de la població espanyola jove i és utilitzat per 12 milions d'usuaris registrats. Inicialment a Tuenti només et podies registrar per mitjà d'una invitació d'una persona registrada, i no ha sigut fins al 14 de novembre de 2011 que s'ha obert per a tot el públic.

Tuenti serveix per a la comunicació de les persones. Els usuaris creen el seu perfil, i poden publicar imatges, gestionar events o unir-se a pàgines d'interès comú.

Entre els joves, les dues xarxes són un element de contacte i comunicació essencial, encara que s'hi pot perdre molt de temps.

Sergi Ramos

Wikipedia. Una enciclopèdia de col·laboració

La Viquipèdia és una enciclopèdia lliure mantinguda per la Fundació Wikimedia, una organització sense ànim de lucre. Els més de 15 milions d'articles estat escrits col·laborativament per usuaris d'arreu del món, i la majoria dels seus articles poden ser editats per qualsevol persona que pugui accedir al web. Va ser creada el gener del 2001 per Jimmy Wales i Larry

ment a la Viquipèdia en català hi ha 27 administradors i 149 sistemes de manteniment robot que fan tasques com ara afegir els enllaços interwiki als articles (enllaços a l'article en altres llengües) o realitzen retocs d'estil.

La Viquipèdia és una eina ben valuosa si es tenen en compte les seves possibles mancances. Útil per a

Sanger, i actualment és l'obra de referència més gran i popular a Internet.

Les crítiques a la Viquipèdia se centren en el fet que pot contenir prejudicis i inconsistències, errors i articles d'informació irrellevant o molt parcial i superficial. El fet de ser oberta i la seva política d'afavorir el consens per damunt de les credencials en el seu procés editorial afavoreixen aquestes deficiències. Se centren, doncs, en la seva fiabilitat. Algunes altres crítiques apunten també a la seva vulnerabilitat al vandalisme o que s'hi afegeixi informació no verificada. Tanmateix, altres treballs defensen que el vandalisme normalment es treu ràpidament.

La Viquipèdia en català fou la segona Viquipèdia a fundar-se, el març del 2001, després de l'anglesa. Actualment hi ha versions de la Viquipèdia en més de 250 llengües però només 236 estan actives, i el conjunt de Viquipèdies tenen més de 15.000.000 d'articles i reben més de 50 milions de visites al dia.

Implicats

Milers de persones a tot el món editen la Viquipèdia de manera contínua. A excepció de 39 persones remunerades (coneguts com a "bibliotecaris"), la resta, coneguts com viquipedistes, actuen sempre de manera gratuïta i voluntària. Hi ha diverses formes de col·laborar: a més de crear o ampliar articles, es poden modificar aquells que no compleixin les convencions d'estil establertes, classificar articles per matèria, retirar texts amb drets d'autor, etc. Actual-

primers contactes amb la informació, si bé s'hauran de confirmar per altres fonts per a qualsevol treball amb rigor.

Els fons de la Wikipedia

Posició	Idioma	Articles
1	Anglès	3.774.542 articles
2	Alemany	1.302.884 articles
3	Francès	1.164.197 articles
4	Polonès	838.395 articles
5	Italià	852.294 articles
6	Japonès	774.402 articles
7	Castellà	837.923 articles
8	Holandès	816.474 articles
9	Portuguès	701.941 articles
10	Rus	780.572 articles
11	Suec	413.070 articles
12	Xinès	381.457 articles
13	Català	355.503 articles
14	Noruec	315.390 articles
15	Finès	280.925 articles

- Més de 250.000 articles: Noruec · Suec · Ucraïnès · Xinès
- Més de 100.000 articles: Àrab · Basc · Búlgar · Coreà · Croat · Danès · Eslovac · Eslovè · Esperanto · Hebreu · Hindi · Hongarès · Indonesi · Kazakh · Lituà · Malai · Persa · Romanès · Samarà · Serbi · Turc · Txec · Vietnamita · Volapuc
- Més de 50.000 articles: Anglès bàsic · Arromànic · Azerí · Estonià · Gallec · Georgià · Grec · Haitian · Llatí · Macedònic · Nepalès · Occità · Serbocroat · Tagal · Tailandès.

La castanyada, preàmbul del viatge a Roma

La castanya és tan important en aquesta estació que fins té la seva pròpia festa, que se celebra l'1 de novembre, el Dia de Tots els Sants. Aquesta festa popular es denomina de diferents formes segons la zona en la qual es festeja: El Dia del Calbote, La Calbotada, La Moragá, La Carbochá... però en tots els llocs es realitza el mateix ritual: grups d'amics i famílies senceres es reuneixen entorn del foc, on rosteixen les castanyes. En algunes zones, les mengen acompanyades d'altres fruits de temporada com les figues, les nous o els aglans.

A Catalunya es coneix com la Castanyada i, encara que tradicionalment se celebra l'1 de novembre, últimament s'ha avançat la celebració a la vespra. Consisteix en un menjar en la qual s'assaboreixen castanyes, panellets (dolç típic de la festivitat de Tots els Sants que es consumeix a Catalunya, País Valencià i les Illes Balears), moniatos i fruita confitada, tot això acompanyat de vi moscatell. Al voltant d'aquesta celebració, és molt comú veure les castanyeres venent als carrers i places dels pobles castanyes rostides i calentes al mateix temps que pregonen: "Calentes i grosses! Qui en vol, ara que fumen?" A Taragona, les castanyeres han estat substituïdes pels estudiants que, d'aquesta manera recullen diners per al viatge de final de curs. Els companys de 1r. de batxillerat, com cada any van tenir la seva parada.

Jesus M. Borralló

Anem al teatre

tura a Colliure.

Aquesta obra va ser interpretada per un grup de quatre actors, dos homes i dues dones, que van recitar poemes del poeta. Algunes d'aquestes obres van ser : *Soledades* (1903), *Galerías y otros poemas* (1907), *Campos de Castilla* (1912) i *Nuevas canciones* (1924).

Vam compartir teatre amb alumnes d'altres centres educatius. L'obra va durar una hora aproximadament, i en acabar, els alumnes vam tindre l'oportunitat de poder parlar amb els actors.

Se hace camino al andar

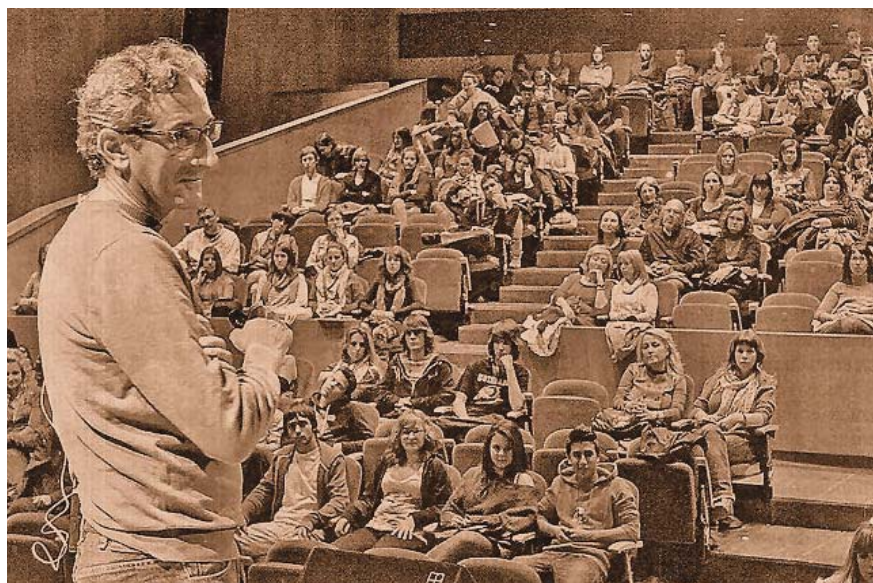
El dia 14 de desembre de 2011, els alumnes de quart d'ESO vam anar al centre cívic de Sant Pere i Sant Pau per veure una obra de teatre en honor a Antonio Machado titulada *Machado, se hace camino al andar*. Vam anar amb els professors de llengua castellana Mª Jose Vicente i Javier Tomás. Aquesta sortida va ser organitzada pel departament de llengua castellana i literatura com inici al projecte d'intercanvi amb estudiants de França (Perpinyà), on es farà un homenatge dels alumnes de l'Institut a Antonio Machado davant de la seva sepul-

Marina Vázquez, Maricarmen López i Isabel García

Tindrem granges de dinosaures?

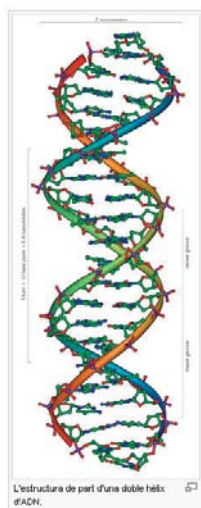
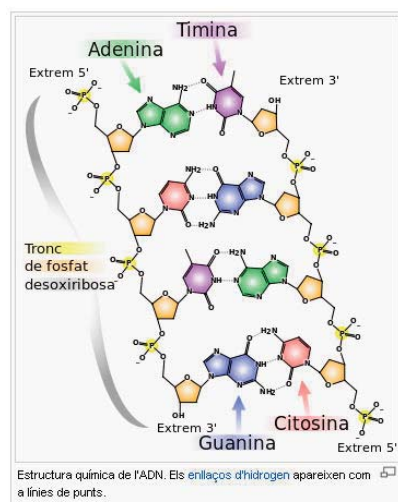
Els alumnes de Batxillerat van assistir el passat dia 23 de novembre a l'auditori de Catalunya Caixa a una conferència en el "Dia de la ciència a les escoles". Durant aquesta jornada es van fer 100 xerrades a tot Catalunya sobre temes científics. La de Tarragona va girar a l'entorn del genoma humà, l'ADN i l'evolució, i va anar a càrrec del científic Antonio Barbadilla, doctor en Biologia i professor a la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). Els estudiants van ser acompanyats per la professora de biologia, Dolors Botanch, i per la professora de ciències, Maria López.

Davant d'uns 280 estudiants de quatre instituts de la ciutat, Antonio Barbadilla va començar a parlar amb un gran entusiasme fent notar la paradoxa que justament en temps de crisi severa la ciència vivia una magnífica època. "Quan vaig començar no m'imaginava que arribaríem tan lluny", va confessar abans de mostrar-nos un exemplar del conegut llibre de Charles Darwin, *L'origen de les espècies* (1859) i afirmar que aquest treball ho va canviar tot. "Si el del primer és la *Bíblia*, aquest és el llibre més important del segon mil·lenni", digué. Malgrat la col·lisió històrica entre ciència i religió, i que encara ara hi hagi qui nega la teoria de l'evolució, avui tenim prou evidències sobre l'encert d'aquesta teoria. Sabem que estem emparentats amb les bactèries i amb els primats.

"Fa milions d'anys érem així", va afirmar. I el secret en aquest coneixement està en l'avenç imparable dels estudis sobre la genètica, des que Watson i Crick van descobrir la molècula de l'ADN, aquesta doble hèlix tan representada arreu, fins al moment clau, l'any 2001, en què les revistes *Science* i *Nature* van publicar per primera vegada una seqüenciació del genoma humà. És a dir, el missatge genètic que ens diu com és cada ésser humà, i del quan encara coneixem només el 5%.

En el terreny de les preguntes, els estudiants es van interessar especialment per les mutacions genètiques i per la possibilitat de recuperar dinosaures o altres espècies desaparegudes, com el tigre de Tasmània. Barbadilla va dir. "Si m'ho haguessin preguntat quan va estrenar-se *Jurassic Park*, l'any 1993, hauria dit que era impossible; ara no".

El genoma humà i l'ADN

El genoma humà és el genoma d'*Homo sapiens*. Està constituït per 24 cromosomes diferents (22 autosomes + 2 cromosomes sexuals: X, Y) amb una mida total aproximada de 3.200 milions de parells de bases d'ADN (3.200 Mb) que contenen uns 20.000 - 25.000 gens.

L'àcid desoxiribonucleic (ADN o DNA) és un àcid nucleic que conté les instruccions genètiques utilitzades en el desenvolupament i funcionament de tots els éssers vius coneguts.

La funció principal de les molècules d'ADN és l'emmagatzematge d'informació a llarg termini.

Concert de Nadal

Com és tradicional, acabem l'any amb el concert de Nadal de l'orquestra de l'Institut, sota la direcció de la professora Montserrat Esporrín.

El concert va interpretar-se en dues sessions, el dimecres 21 al vespre i el dijous 22 al matí.

En l'edició del Concert de Nadal d'aquest curs, l'Orquestra de l'Institut ha preparat un programa de nadalencs, en què s'ha tingut en compte la varietat tímbrica de les diferents famílies d'instruments. D'una banda, hem treballat amb diferents registres de flautes barroques, utilitzant per a aquest concert la flauta soprano, la tenor i la baixa, el que ens ha permès tocar polifònicament obres com *Joy to the World* del compositor Haendel. Dins de la família de vent, hem comptat amb un tenorí, un instrument molt adient per interpretar obres catalanes com *La nit de Nadal* o *El Rabadà*, ja que pertany a la família d'instruments tradicionals del nostre país. També de vent de fusta comptem amb el saxo, un instrument que, pel seu timbre de caire sensual, dóna calidesa al repertori nadalenc, especialment a obres com *Santa Nit* o el *Happy Christmas* de J. Lennon. En el grup del vent, també hem comptat amb la melòdica, un instrument de vent de teclat, el qual permet donar expressivitat a una obra tenint en compte el forte i el piano.

Hem treballat amb instruments electrònics, com és el cas del teclat, l'orgue i la guitarra. Si bé, amb el teclat i la guitarra hem fet les melodies, l'orgue electrònic ha estat el protagonista de la part rítmica de diferents obres.

Finalment, la percussió, d'una banda, amb carrellons i metal·lòfons ens han ajudat a sentir la línia melòdica del *Santa Nit*, mentre que el plat, ja per acabar el repertori, ens ha obligat a portar el ritme del *Jingle Bells*.

PROGRAMA DEL CONCERT 2011

"Mary's Boy Child" (J. Hairston)
 "Merry Christmas Everybody" (J. Lea)
 "Joy to the world" (Haendel)
 "Happy Christmas" (J. Lennon)
 "La nit de Nadal" (Pop. Catalana)
 "El rabadà" (Pop. Catalana)
 "Santa Claus is comin'to town" (F.Coot)
 "Santa Nit" (Gruber)
 "Jingle Bells" (Pop. Americana)

INTÈRPRETS

1r ESO: E. Canuto, G. Curto, M. Díaz, J. Expósito, C. Fernández, S. Lorenzo, D. Manzano, N. Marín, J. Maura, A. Navarro, J. Padilla, N. Plaza, L. Rivera, M. Ruiz, I. Vizcaíno.
 2n ESO: H. Ávila, C. Peco, S. Rodríguez, P. Vargas.
 3r ESO: K. Camacho, N. Hernández, M. López.
 4t ESO: M. Bofarull
 1r BAT: A. Alonso, A. Álvarez, A. Chaves, M. de la Rosa, L. Díaz, A. Fernández, H. Harouda, C. Jiménez, J.L. León, N. Manzano, E. Mellado, J. Mombiola, A. Ohakaba, J. Pérez, A. Rodríguez, J.C. Vallvé.
 2n BAT: E. Martín, I. Montiel, A. Vázquez.
 Cicles FP: J. Coma.
 Ex-alumne: J. Díaz.
 Col·laboració: Jordi Fa.

Miriam Báez i Montserrat Esporrín

Vehicles no contaminants, cada cop més a prop

Ningú que no hi tingui interessos econòmics posa ja en dubte la realitat de l'escalfament de la terra i la necessitat d'aturar el procés. Un dels factors que més hi contribueixen és l'abocament a l'atmosfera de CO₂, causant de l'efecte hivernacle. I un dels grans emissors d'aquest gas és la combustió dels derivats del petroli dels vehicles a motor. Per això és lògic i necessari que s'hi trobin alternatives. Els cotxes i motos elèctrics i, actualment, els híbrids són l'alternativa més immediata mentre s'investiguen altres alternatives com la pila d'hidrogen.

Els grans fabricants (Mercedes, Peugeot, Citroën, Renault, Opel ...) s'han afanyat a treure al mercat els seus cotxes elèctrics. I la Generalitat de Catalunya, mitjançant l'Estratègia d'Impuls del Vehicle Elèctric a Catalunya 2010 - 2015 (IVECAT) ha proposat un seguit de mesures que han de permetre assolir l'objectiu de 76.000 vehicles elèctrics per a l'any 2015 a Catalunya. Però la realitat és que el cotxe elèctric no acaba d'arrencar i es difícil veure cotxes elèctrics pels carrers. A Catalunya es calcula que hi ha uns 400 vehicles elèctrics, la majoria d'empreses i administracions públiques. Les raons que expliquen aquesta implantació lenta són moltes: pocs models al mercat, preu elevat en comparació amb els de gasolina, poca autonomia, pocs punts de recàrrega de bateries,...

Mentre no se solucionen aquests punts febles, han sortit al mercat els cotxes híbrids, que cal veure com un pas intermedi.

Què són els cotxes híbrids?

Els cotxes híbrids són en aspecte similars als convencionals, però es distingeixen per ser més respectuosos amb el medi ambient, ja que apliquen per a la seva mobilitat dos tipus de motors. Un d'ells és elèctric, l'altre és de combustió tèrmica que s'alimenta de gasolina. Es consideren ecològics perquè emeten molt poca quantitat de gasos contaminants a l'atmosfera, i a més consumeixen molt poc combustible. El motor elèctric funciona gràcies a unes bateries que es poden carregar mitjançant energia elèctrica, bé per connexió a la xarxa, bé amb la mateixa marxa del vehicle, i només funciona, en la majoria dels casos, quan l'automòbil no necessita moure's a gran velocitat, arribat aquest punt és convenient passar al motor de combustió.

Quina és la diferència entre vehicles híbrids i vehicles elèctrics?

Els vehicles elèctrics són impulsats exclusivament per un motor elèctric. Operen amb eficàcia especialment a baixes i mitges velocitats i no emeten gasos nocius. Els vehicles híbrids combinen el millor de la tecnologia de motor de gasolina amb un motor elèctric per procurar una acceleració potent i un alt rendiment en la conducció a altes velocitats, al mateix temps que optimitzen cada gota de combustible, i una autonomia major. D'altra banda, són força silenciosos, emeten molt pocs gasos a la atmòsfera i representen un important estalvi energètic.

El primer vehicle híbrid que va sortir al mercat va ser el Prius de Toyota el 1997. Avui la majoria de marques, com Honda, Peugeot, Citroën, Mercedes, Volkswagen, Ford o Nissan, entre moltes altres, comercialitzen aquests tipus de vehicle.

Veure la televisió

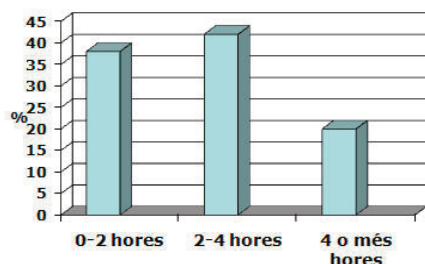
Al menjador, a la cuina, a la sala d'estar, a l'habitació... el televisor és el rei indiscutible dels electrodomèstics, un punt de referència indubtable de la nostra formació i del nostre entreteniment. L'oferta és rica en propostes: canals gratuïts i de pagament, canals generalistes i temàtics; per satèl·lit, per TDT o per Internet; al televisor, a la pantalla de l'ordinador o a la del telèfon. Què en pensen els alumnes de l'Institut? Quin ús en fan?

Fitxa tècnica de l'enquesta

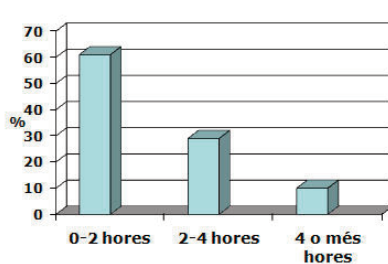
En aquesta ocasió ens hem decidit per fer una enquesta massiva i han estat enquestats un 80% dels alumnes del centre, del primer i del segon cicle de l'ESO, i de Batxillerat.

Quantes hores dediquen a veure la TV

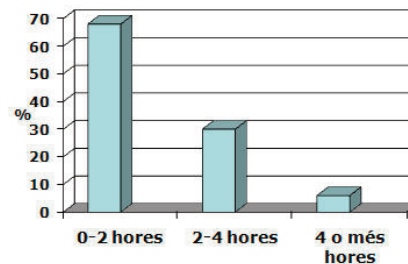
Primer cicle ESO

Segon cicle ESO

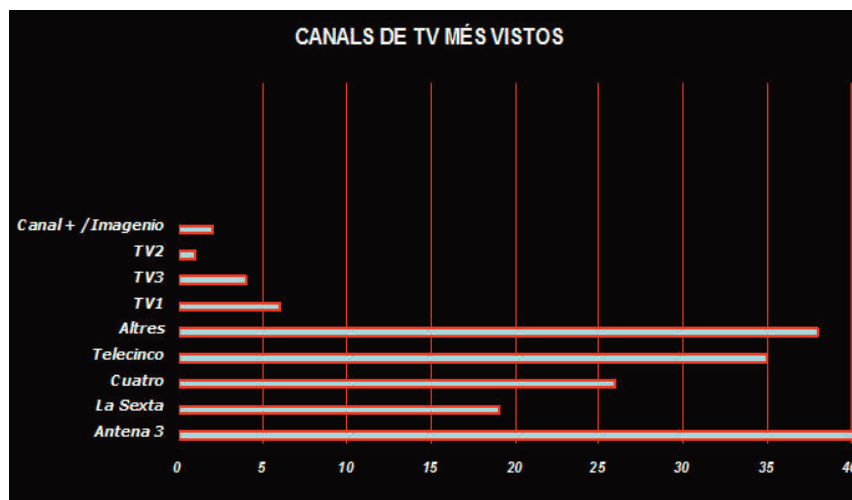
Batxillerat

En aquest número de LA VEU JOVE ens hem proposat saber els hàbits del nostre alumnat en relació a la televisió. Com queda reflectit als gràfics, els que passen més hores al dia davant del televisor són els de primer cicle, entre els quals els qui la veuen 4 hores o més són un 20% i un 42% la veuen entre 2 i 4 hores diàries. Aquests percentatges són sensiblement inferiors al segon cicle, amb un 10% i un 29% respectivament i baixen encara més al batxillerat, on els qui hi dediquen 4 hores o més són un 6%. És molt probable que l'augment d'exigència en els estudis expliqui parcialment aquestes dades, però també cal tenir en compte el canvi d'hàbits relacionats amb l'edat. Així, en l'enquesta publicada en el número 25 de la revista, feta a alumnes de 4t. i batxillerat, el 44% deia que passava entre 2 i 5 hores davant de l'ordinador a casa (també per estudiar), i un 57% jugava amb una videoconsola.

Quins canals veuen

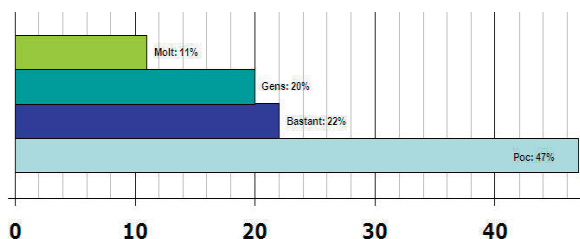
Primer cicle ESO

En conjunt s'observen diferències poc significatives entre els alumnes dels diferents nivells. En canvi, les diferències en la preferència del canal són molt importants. Guanyen per molta diferència les cadenes generalistes i gratuïtes (A3, Quatro, Tele5 i La sexta) i destaca molt especialment A3, a força distància de les altres, i el grup 'altres' (gratuïtes TDT). Les televisions públiques de TVE, tot i no fer anuncis, obtenen resultats discretíssims, especialment TVE2, que ocupa l'últim lloc en totes les franges d'edat. Una altra dada a destacar és l'escassa penetració de la televisió de pagament (canal+/Digital+/Imagenio). I també la petita presència de TV3, per damunt només de TV2 i de les de pagament, però amb una presència testimonial (només té més audiència en les transmissions esportives: futbol i Fórmula1).

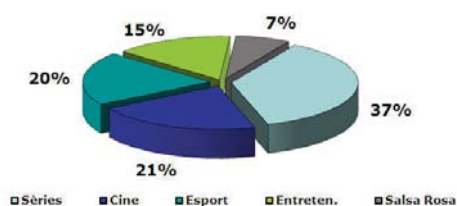

Enganxa, la TV?

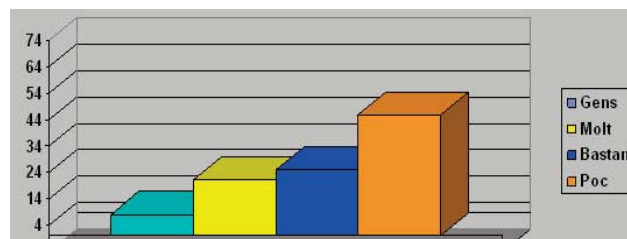
Els resultats d'aquesta regunta mostren diferències mínimes en relació als grups d'edat. Entre els qui responen gens o poc sumen un 67%, mentre els qui afirmen que ho fa bastant o molt són un 33%, gens menyspreable.

Programes preferits

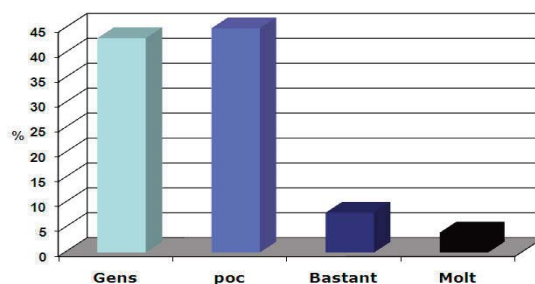
En conjunt, les respostes dels alumnes dels diferents nivells ofereixen petites variacions i estableixen un rànking ben consolidat. Per ordre de preferència els programes més vistos són: sèries, cinema, esportius, entreteniment i programes del tipus 'Salsa rosa'. A destacar, però, que els estudiants de batxillerat situen els 'Salsa rosa' en tercer lloc. Com més grans més xafarders?

És formativa, la TV?

També en aquesta qüestió les diferències per grups d'edat són escasses. La TV enganxa força, tot i que una lleugera majoria dels enquestats la considera poc o gens formativa (un 54%) davant dels que la consideren bastant (un 25%) o molt (un 21%).

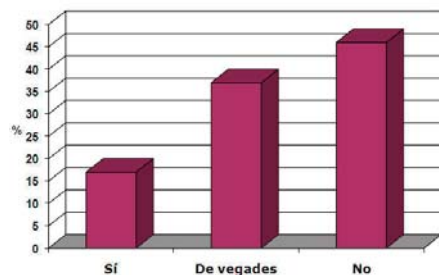
Impacte de la publicitat

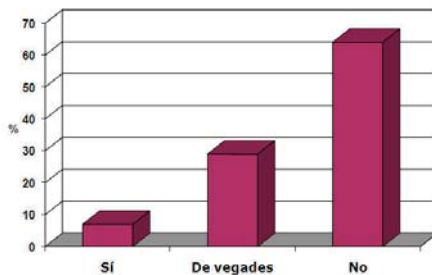
Malgrat que, com hem vist, el nostre alumnat veu fonamentalment cadenes generalistes gratuïtes, que fan molta publicitat, un 82% preferiria que aquestes cadenes fessin com TVE i no passessin anuncis. Amb tot, una majoria del 88% afirma que no se sent influït per la publicitat.

Fan cas de les recomanacions d'edat en veure la TV?

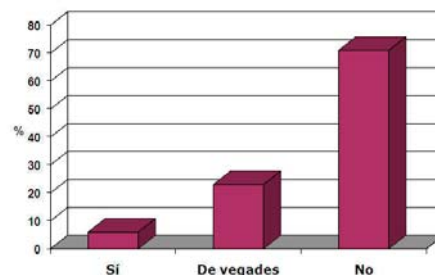
Primer cicle ESO

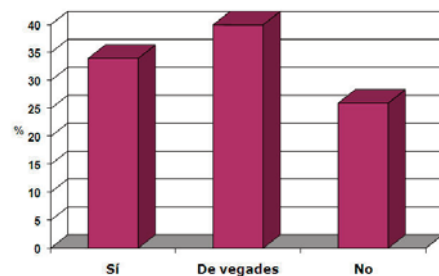
Segon cicle ESO

Batxillerat

Pares de primer 'ESO, segons els alumnes

Una ràpida ullada als gràfics mostra que els nostre alumnes fan un cas més aviat petit a les recomanacions d'edat de les cadenes a l'hora de veure un programa de TV. El 'No' triomfa gairebé en tots els nivells amb un 46%, un 64% i un 71% respectivament. Com era d'esperar el percentatge creix amb l'edat. També com és lògic, són els més joves els qui en fan més cas, així el 'Sí' i el 'De vegades' suma un 54% en el primer cicle, mentre baixa al 36% en el segon cicle i arriba al 29% entre els de batxillerat. D'altra banda, la percepció del que diuen els pares dels de primer cicle és ben diferent. No sembla que els facin gaire cas.

E.R.

TOTS HAURÍEM DE FER EL QUE MÉS ENS AGRADA. PERÒ, SIGUI EL QUE SIGUI, HEM DE PROCURAR SER MOLT BONS

Jaume Pedascoll. Tècnic en carnisseria. Gerent d'una empresa càrnica.

Què vas fer quan vas sortir de l'institut?

Ja em vaig ficar a treballar al negoci familiar que tenien els meus pares i mentrestant em vaig treure el C.O.U (l'antic Curs d'Orientació Universitària) en un centre nocturn.

Quins records en guardes?

Tots els records són bons, va ser un temps de la meua vida en què m'ho vaig passar molt bé. A l'insti tenia molts bons companys i la relació amb els professors era francament bona.

Tens relació amb companys de l'institut?

Si, ja tenia amics que van vindre amb mi de primària, i com que visc al barri, tinc molts coneguts i amics d'aquella època amb els quals em relaciono amb freqüència. L'any passat vam fer un dinar de 6 famílies d'exalumnes de l'Institut. Vam reunir 12 nens petits. I vam parlar de les nostres professions: hi havia professors, un economista, llicenciats en empresarials, en relacions laborals, enginyers,...

A què et dediques actualment?

Sóc el gerent d'una empresa càrnica dedicada a l'elaboració i venda de derivats del pollastre.

Es un negoci de tradició familiar.

El negoci el van fundar el meu pare i un soci l'any 1961. Es un negoci familiar i aquest any celebrem el 50è aniversari.

Quan estaves estudiant aquí pensaves que t'hi dedicaries?

Sí, ho tenia molt clar. Quan feia primer de Batxillerat ja volia treballar al negoci, encara que els meus pares volien que fes una carrera universitària. Després, amb els anys, he hagut de posar-me al dia dintre de la meua professió fent cursos de manipulació d'aliments, additius i conservants, riscos laborals,... Sóc tècnic de grau mig en carnisseria.

A part de la parada al mercat, tens un obrador per subministrar la parada?

Sí, actualment tenim un obrador de 250 m². Són unes instal·lacions inaugurades fa 5 anys en què tenim maquinària força moderna per a la fabricació dels nostres productes. La meua dona (la Sònia, que també és antiga alumna) és l'encarregada de l'obrador. Ella és diplomada en Relacions Laborals i comptable, i s'ha integrat molt bé al negoci.

Es difícil treballar de cara al públic?

No, però t'ha d'agradar molt el tracte amb la gent. Sempre he pensat

que hi hauria d'haver uns estudis dedicats exclusivament a aquest tema. És molt important per a les empreses que els nostres treballadors (les ànimes de l'empresa) siguin uns grans professionals en el tracte amb el públic i això, de moment, no s'aprèn com cal en cap escola; som nosaltres els únics mestres per ensenyar aquest ofici.

Explica alguna anècdota curiosa que t'hagi passat a la feina.

Recordo que el Nadal de l'any 2001 va nevar tant que la neu passava pel sostre del Mercat Municipal i queia dintre, i la gent anava comprant mentre nevava.

La crisi, es nota al mercat?

Es nota que es miren més els preus. La gent es fixa en les ofertes i les promocions.

Sabem que tens una filla que estudia al centre.

La nostra filla hi estudia perquè vivim al barri i a més tenim molts

records positius d'aquest centre.

Què fas en el temps lliure? El poc temps lliure que tinc el paso amb la família. Col·lecciono balances antigues i m'agrada anar als mercadets a veure peces noves que em puguin interessar.

Naomi Silva